

Sygn. akt II Ca 956/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 marca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karina Marczak
Sędziowie:	SO Małgorzata Grzesik (spr.) SO Tomasz Szaj
Protokolant:	sekr. sąd. Ziemowit Augustyniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 marca 2015 roku w S.

sprawy z powództwa **J. M.**

przeciwko **A. M.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 11 czerwca 2014 roku, sygn. akt I C 1534/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w punktach 1 oraz 3 i w tym zakresie postępowania umarza;

II. zasądza od powoda J. M. na rzecz pozwanego A. M. kwotę 1 015 (jeden tysiąc piętnaście) złotych tytułem kosztów postępowania za obie instancje.

Sygn. akt II Ca 956/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie I Wydział Cywilny, zasądził od pozwanego A. M. na rzecz powoda J. M. kwotę 1.946,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25.03.2013 r. (I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (II) oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 715 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (III).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach:

J. M. i A. M. są braćmi.

W latach 2010-2011 r. J. M. oraz A. M. przysługiwało wspólnie ograniczone prawo rzeczowe w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...), które uzyskali w drodze spadkobrania po swojej matce.

Lokal mieszkalny znajduje się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S..

A. M. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...). Działalność ta zarejestrowana była pod adresem ul. (...) w S..

Na drzwiach wejściowych do przedmiotowego lokalu umieszczona natomiast została tabliczka z nazwą firmy.

Pozwem z dnia 5 sierpnia 2011 r. Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wniosła przeciwko A. M. i J. M. pozew o zapłatę kwoty 2.459,81 zł wraz z ustawowymi odsetkami tytułem opłat za użytkowanie lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) za okres od 1 stycznia 2010 r. do 31 lipca 2011 r.

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2012 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda kwotę 2.647,29 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz rozstrzygnął w przedmiocie kosztów postępowania.

Realizując przedmiotowy wyrok J. M. przelewami bankowymi z dnia 12 lutego 2013 r. i 15 marca 2013 r. dokonał na rzecz Spółdzielni wpłaty łącznej kwoty 3.893 zł stanowiącej spłatę należności głównej wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Pismem z dnia 18 marca 2013 r. J. M. wezwał A. M. do zapłaty kwoty 1.946,50 zł stanowiącej połowę uiszczonej przez niego na rzecz Spółdzielni kwoty, wyznaczając termin na zapłatę na dzień 22 marca 2013 r.

A. M. nie uiszczył należności.

Sąd I instancji ustalił, iż pomiędzy A. M. i J. M. istniał konflikt dotyczący korzystania z lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...).

Postanowieniem z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie o dział spadku i podział majątku po zmarłej matce stron spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...) przyznane zostało J. M. z obowiązkiem spłaty udziału pozwanego.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji stwierdził, iż oparte na art. 376 § 1 k.c. powództwo okazało się zasadne.

Sąd Rejonowy zwrócił uwagę, iż w przedmiotowej sprawie poza sporem pozostawała okoliczność, że powód - zgodnie z treścią wyroku Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 19 grudnia 2012 r. (III C 1092/12) - uiszczył na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. kwotę 3.893 zł tytułem zapłaty zaległych wobec Spółdzielni opłat wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami sądowymi. Strony nie toczyły również sporu, co do tego, że w okresie, jakiego dotyczyło postępowanie w sprawie III C 1092/12 przysługiwało im wspólnie ograniczone prawo w postaci spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego położonego w S. przy ul. (...). Pozwany podnosił jedynie, iż w jego ocenie niniejsze powództwo jest niedopuszczalne, powołując się przy tym na treść art. 688 w zw. z art. 618 § 1 i 2 k.p.c. podnosząc, iż jest to roszczenie współwłaścicieli z tytułu posiadania prawa będącego składnikiem masy spadkowej, odnośnie której toczy się postępowanie o dział spadku i podział majątku. Ponadto wywiódł, że żądanie powoda jest sprzeczne z treścią art. 5 k.c. z uwagi na okoliczność, że powód odmawiał jemu przez wiele lat dostępu do przedmiotowego lokalu.

Sąd I instancji podkreślił, iż zgodnie z art. 365 § 1 k.p.c. jest w niniejszej sprawie związany rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 19 grudnia 2012 r., w którym orzeczono, iż A. M. i J. M. są solidarnie zobowiązani wobec Spółdzielni Mieszkaniowej (...) do uiszczania opłat związanych z eksploatacją przedmiotowego lokalu mieszkalnego. Wskazał zatem, iż z uwagi na fakt, że pozwany nie kwestionuje, iż powód wierzytelność tę spłacił,

w świetle art. 376 § 1 k.c. czyni zasadnym powództwo o zwrot połowy uiszczonej na rzecz wierzyciela kwoty. Sąd zauważył przy tym, że pozwany nie podniósł żadnej argumentacji mogącej uzasadniać inny niż w udziałach do 1/2 podział wierzytelności.

W ocenie Sądu Rejonowego podniesione przez pozwanego zarzuty nie zdołały zniweczyć zasadności powództwa.

Odnosząc się do pierwszego z nich dotyczącego niedopuszczalności postępowania, Sąd zauważył, iż powództwo w niniejszej sprawie wywiedzione zostało po uprawomocnieniu się wyroku z dnia 19 grudnia 2012 r. zasadzającego od stron solidarnie na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) należności dotyczącej eksploatacji przedmiotowego lokalu i mieszkalnego oraz po uiszczeniu tych kosztów przez powoda. Sąd I instancji podkreślił, że strona powodowa uzyskała podstawy do domagania się od powoda kwoty dochodzonej w niniejszym postępowaniu dopiero w marcu 2013 r., a więc w momencie kiedy postępowanie o dział spadku i podział majątku po matce powodów zostało już zakończone w pierwszej instancji (postanowienie z dnia 4 lipca 2012 r.), a sprawa przekazana została z apelacjami A. M. i J. M. do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Szczecinie. W takiej sytuacji w ocenie Sądu wniosek pozwanego oparty o treść art. 618 § 1 i 2 k.p.c. należało uznać za bezzasadny. Sąd Rejonowy zaznaczył, iż przepis ten ma na celu realizację zasady kompleksowego rozstrzygnięcia w postępowaniu o zniesienie współwłasności roszczeń współwłaścicieli związanych z przedmiotem współwłasności. Norma ta zmierza do usprawnienia postępowania celem wykluczenia wytaczania przez strony wielu różnych powództw, z których część musiałaby być zawieszana w oparciu o treść art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c., co niechybnie przyczyniałoby się do przedłużania postępowań. Sąd podzielił przy tym w pełni twierdzenia powoda, iż dyspozycja tego przepisu nie może jednak ograniczać prawa dochodzenia roszczeń, które ze swej istoty mogą powstać również po zniesieniu współwłasności. Według Sądu I instancji, roszczenie dochodzone w niniejszym postępowaniu stało się wymagalne już po zakończeniu postępowania o dział spadku w I instancji, stąd też twierdzenia, iż powinno ono być przedmiotem tamtego postępowania należało uznać za bezzasadne.

Odnosząc się do drugiego z zarzutów opartego na treści art. 5 k.c. Sąd Rejonowy wskazał, iż zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na dokonanie ustalenia, iż powód uniemożliwił pozwanemu korzystanie z przedmiotowego lokalu. Sąd stwierdził, iż przedstawione w sprawie dowody, w tym korespondencja stron wskazuje jedynie na istniejący pomiędzy stronami konflikt, jednakże nie sposób na ich podstawie dokonać ustalenia, iż to właśnie powód - wbrew woli pozwanego - uniemożliwił bratu korzystanie z lokalu.

Sąd Rejonowy uznał zatem, iż brak jest podstaw do przyjęcia, że powód dopuścił się naruszenia zasad współżycia społecznego.

W związku z powyższym Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.946,50 zł, stanowiącą połowę uiszczoną przez powoda na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. należności stanowiącej wierzytelność solidarną obydwu J. M. i A. M.. Ponadto Sąd I instancji Sąd oddalił powództwo co do kwoty 0,50 zł zaznaczając, iż połowę uiszczoną przez powoda należności stanowi kwota 1.946,50 zł, a nie jak wnosił powód kwota 1.947 zł.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.,

Z powyższym wyrokiem nie zgodził się pozwany, który w wywiedzionej apelacji zaskarżył wyrok w całości i wniósł o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

1. naruszenie przepisów art. 200 § 1 w zw. z art. 13 § 2 i art. 618 § 2, w zw. z art. 688 k.p.c., polegające na nieprzekazaniu sprawy do rozpoznania sądowi prowadzącemu równocześnie z udziałem stron postępowanie o dział spadku (postępowanie prowadzone przed Sądem Okręgowym w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy pod sygn. akt II CA 1076/12), co doprowadziło do niedopuszczalnego, zgodnie z art. 618 § 2 w zw. z art. 688 k.p.c., równoczesnego prowadzenia z ww. postępowaniem o dział spadku postępowania o wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy należącej do spadku;

2. naruszenie przepisu art. 618 § 2 w zw. z art. 688 k.p.c., polegające na nieumorzeniu sprawy, pomimo zakończenia równocześnie prowadzonego z udziałem stron postępowania o dział spadku (postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy wydane w sprawie o sygn. akt II CA 1076/12 w dniu 28 czerwca 2013 r.), co doprowadziło do niedopuszczalnego, zgodnie z art. 618 § 2 w zw. z art. 688 k.p.c., równoczesnego prowadzenia z ww. postępowaniem o dział spadku postępowania o wzajemne roszczenia współwłaściciela z tytułu posiadania rzeczy należącej do spadku;

3. naruszenie przepisu art. 233 k.p.c., polegające na przyjęciu w sposób sprzeczny z zasadami prawidłowego rozumowania, że pozwany nie wykazał, aby powód uniemożliwiał mu dostęp do lokalu przy ul. (...) w S.;

4. naruszenie przepisu art. 5 k.c., polegające na przyjęciu, że dla skutecznego skorzystania z zarzutu czynienia z prawa podmiotowego użytku sprzecznego z zasadami współżycia społecznego niezbędne jest skonkretyzowanie zasady współżycia społecznego, która została naruszona.

Apelujący podkreślił, iż właściwa wykładnia art. 618 § 2 i 3 k.p.c., z uwzględnieniem odesłania z art. 688 k.p.c., prowadzi do wniosku, że momentem, do którego sprawa o roszczenia określone w art. 686 k.p.c., a zgłoszone poza postępowaniem o dział spadku, powinna być przekazywane do sądu prowadzącego takie postępowanie jest prawomocne zakończenie postępowania w sprawie o dział spadku. Przepis art. 618 § 2 k.p.c. nakazuje bowiem sprawy będące w toku przekazywać do rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie w sprawie o dział spadku, natomiast postępowanie w sprawach, które nie zostały przekazane, nakazuje umarzać z chwilą zakończenia postępowania o dział spadku.

Skarżący zwrócił uwagę, że już treść tego przepisu nie pozwala na przyjęcie, aby ustawodawca nakazywał przekazywać sprawy wyłącznie do momentu zakończenia postępowania przed Sądem I instancji. Zaznaczył, iż ilekroć ustawodawcy zależy właśnie na takim określeniu terminu na dokonanie czynności procesowej, daje on temu wyraźny wyraz. Apelujący dodał, iż jakichkolwiek wątpliwości w tej kwestii nie pozostawia również łączna wykładnia przepisów art. 618 § 2 zd. 4 i art. 618 § 3 k.p.c., gdyż pierwszy z ww. przepisów nakazuje sądowi umorzyć postępowanie w sprawie o zgłoszone roszczenia, gdy postępowanie o dział spadku zostanie prawomocnie zakończone, zaś w drugim, mającym charakter materialnoprawny, ustanowiono natomiast prekluzję, wyłączającą dochodzenie roszczeń po uprawomocnieniu się postanowienia w sprawie o dział spadku. Skarżący uznał zatem, że tak długo, jak postępowanie w sprawie o dział spadku nie zostanie prawomocnie zakończone, sprawy podlegające zgłoszeniu w tym postępowaniu powinny zostać przekazane sądowi, który postępowanie to prowadzi.

Wobec powyższego apelujący stwierdził, że Sąd I instancji w sposób nieprawidłowy zaniechał przekazania niniejszej sprawy do rozpoznania sądowi prowadzącemu z udziałem stron postępowanie o dział spadku. Nadmieniał, iż okoliczność, że postępowanie takie jest w toku, jak również sąd, przed którym było ono prowadzone i sygnatura sprawy, zostały wskazane już w treści sprzeciwu. Skoro natomiast sprawa nie została przekazana, to z chwilą wydania prawomocnego postanowienia w sprawie o dział spadku, postępowanie w niniejszej sprawie powinno być zostać umorzone.

Skarżący nie zgodził się także ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, iż pozwany nie wykazał, aby powód uniemożliwiał mu korzystanie z lokalu przy ul. (...) w S..

Ponadto skarżący zauważył, iż Sąd Rejonowy nie odniósł się wcale do okoliczności wydania wyroków w sprawie o dopuszczenie A. M. do korzystania z lokalu, odwołał się natomiast do korespondencji stron, w której A. M. wzywał brata do dopuszczenia go do korzystania z lokalu, na co J. M. oświadczał, że kluczami do lokalu nie dysponuje.

Odnosząc się do uwagi Sądu Rejonowego, iż nie wskazał, jakiej zasady współżycia społecznego powód dopuścił się, korzystając z prawa podmiotowego, apelujący stwierdził, że kwestię tę szczegółowo wyjaśnił w treści sprzeciwu. Podkreślił, że ustawodawca w żadnym z przepisów postępowania nie wymaga od strony zgłaszającej zarzut z art. 5 k.c., aby tworzyła skonkretyzowane nazwy dla mających znaczenie w danej sytuacji zasad współżycia społecznego. Również

Sąd I instancji nie odwołał się do przepisu, który wprowadzałby taki wymóg. Skarżący nadmienił też, iż normatywne ujęcie zasad współżycia społecznego, które nakazywało każdorazowe konkretyzowanie naruszonej zasady współżycia społecznego jest również krytykowane w doktrynie prawa oraz uznawane za pogląd zdezaktualizowany.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się o tyle uzasadniona, że doprowadziła do uchylenia wyroku i umorzenia postępowania.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, iż zgodnie z art. 688 k.p.c., do działu spadku stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zniesienia współwłasności, a w szczególności art. 618 § 2 i 3. Z kolei w myśl przepisu art. 618 k.p.c., w postępowaniu o zniesienie współwłasności sąd rozstrzyga także spory o prawo żądania zniesienia współwłasności i o prawo własności, jak również wzajemne roszczenia współwłaścicieli z tytułu posiadania rzeczy. Rozstrzygając spór o prawo żądania zniesienia współwłasności lub o prawo własności, sąd może wydać w tym przedmiocie postanowienie wstępne (§ 1). Z chwilą wszczęcia postępowania o zniesienie współwłasności odrębne postępowanie w sprawach wymienionych w paragrafie poprzedzającym jest niedopuszczalne. Sprawy będące w toku przekazuje się do dalszego rozpoznania sądowi prowadzącemu postępowanie o zniesienie współwłasności. Jeżeli jednak postępowanie o zniesienie współwłasności zostało wszczęte po wydaniu wyroku, przekazanie następuje tylko wówczas, gdy sąd drugiej instancji uchyli wyrok i sprawę przekaże do ponownego rozpoznania. Postępowanie w sprawach, które nie zostały przekazane, sąd umarza z chwilą zakończenia postępowania o zniesienie współwłasności (§ 2). Po zapadnięciu prawomocnego postanowienia o zniesieniu współwłasności uczestnik nie może dochodzić roszczeń przewidzianych w paragrafie pierwszym, chociażby nie były one zgłoszone w postępowaniu o zniesienie współwłasności (§ 3).

Wobec powyższego należy zgodzić się z zarzutami apelacji, iż momentem do którego sprawa może być przekazana jest uprawomocnienie się postanowienia w sprawie o dział spadku. A zatem pomimo, iż niniejsza sprawa zawisła pomiędzy stronami już po wydaniu postanowienia o dziale spadku przez Sąd I instancji podlegała ona przekazaniu na podstawie art. 618 § 2 k.p.c. Dodać należy, iż taki wniosek wynika m.in. z treści art. 383 k.p.c., który umożliwia w postępowaniu apelacyjnym rozszerzenie żądania o świadczenia za dalsze okresy przy świadczeniach powtarzających się. Przywołany przepis dotyczy wprawdzie żądania pozwu wniesionego w trybie procesowym, jednakże z mocy art. 13 § 2 k.p.c. jego odpowiednie stosowanie w postępowaniu nieprocesowym musi prowadzić do przyzwolenia każdemu uczestnikowi na rozszerzenie jego żądania i to nawet niezależnie od tego czy wniósł on apelację.

Ponadto należy zwrócić uwagę na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2011 r. (III CSK 330/10, LEX nr 885041), w którym stwierdzono, iż unormowanie zawarte w art. 618 k.p.c. czyni z postępowania o zniesienie współwłasności postępowanie o charakterze kompleksowym, którego celem jest rozstrzygnięcie o całokształcie stosunków prawnych pomiędzy współwłaścicielami do chwili zniesienia współwłasności. Zgłoszenie roszczeń, o jakich mowa w art. 618 k.p.c., dopuszczalne jest do daty zamknięcia rozprawy przed sądem pierwszej instancji. Zgłoszenie ich przed sądem drugiej instancji jest zaś skuteczne, gdy powstały albo stały się wymagalne w trakcie postępowania międzyinstancyjnego.

Na uwagę zasługuje również uchwała Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1969 r. (III CZP 34/69, OSP 1970/5/94), w której stwierdzono, iż roszczeń z tytułu pobranych pożytków za czas, jaki dzieli wydanie orzeczenia zapadłego w sprawie o zniesienie współwłasności (o dział spadku) i wydanie orzeczenia sądu II instancji oddalającego rewizję, współwłaściciel (współspadkobierca) może dochodzić od drugiego współwłaściciela (współspadkobiercy) tylko w postępowaniu o zniesienie współwłasności (o dział spadku).

Sąd Odwoławczy podnosi, iż wprawdzie przedmiotowe postępowanie dotyczy regresu między współdłużnikami solidarnymi, jednakże nie ulega wątpliwości, iż jest to sprawa o nakłady na rzecz wspólną. Zgodnie bowiem z art. 376 § 1 k.c. jeżeli jeden z dłużników solidarnych spełnił świadczenie, treść istniejącego między współdłużnikami stosunku

prawnego rozstrzyga o tym, czy i w jakich częściach może on żądać zwrotu od współdłużników. Jeżeli z treści tego stosunku nie wynika nic innego, dłużnik, który świadczenie spełnił, może żądać zwrotu w częściach równych.

Bezspornie zatem przepis art. 618 § 2 k.p.c., miał zastosowanie co do całości roszczeń objętych przedmiotowym pozwem. W konsekwencji stwierdzić należy, iż niniejsza sprawa, która została zainicjowana wniesieniem pozwu w dniu 26 marca 2013 r., powinna zostać przekazana do sądu prowadzącego postępowanie o dział spadku do dnia uprawomocnienia się postanowienia o dziale spadku, co miało miejsce w dniu 28.06.2013 r. czyli w dniu wydania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie postanowienia o oddaleniu obu apelacji w sprawie II Ca 1076/12. Po tej zaś dacie niniejsze postępowanie powinno podlegać umorzeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 386 § 3 k.p.c., jeżeli pozew ulega odrzuceniu albo zachodzi podstawa do umorzenia postępowania, sąd drugiej instancji uchyla wyrok oraz odrzuca pozew lub umarza postępowanie. Niewątpliwie taka sytuacja miała miejsce w przedmiotowej sprawie, gdyż jak już wyżej wskazano, postępowanie w sprawie winno zostać umorzone już w 2013 r., czego jednak Sąd I instancji nie uczynił, rozstrzygając sprawę merytorycznie.

W tej sytuacji zbędne stało się rozważanie pozostałych zarzutów wskazanych w apelacji, albowiem już zarzut naruszenia przepisu art. 618 § 2 w zw. z art. 688 k.p.c., okazał się wystarczający do uwzględnienia apelacji.

Mając powyższe rozważania na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 3 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

Orzekając o kosztach postępowania Sąd Odwoławczy wziął pod uwagę fakt, iż umorzenie postępowania w takiej sytuacji powoduje, że pozwanego należy uznać za wygrywającego sprawę zarówno przed Sądem I jak i II instancji, a zatem na podstawie art. 98 k.p.c. należy mu się zwrot kosztów poniesionych w obu instancjach, na które składają się: wynagrodzenie pełnomocnika, które zgodnie z przepisem § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (j.t. Dz.U. z 2013 Nr 461) wynosi łącznie 900 zł (600 zł za I instancję oraz 300 zł za II instancję), opłata od apelacji w kwocie 98 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł. Łącznie zatem strona pozwana poniosła koszty postępowania w obu instancjach w łącznej kwocie 1.015 zł i taka też kwota została jej przyznana w punkcie II wyroku.